

Detta har hänt

- Sydsvenskan avslöjar, med hjälp av en mobilfilm, ett brutalt ingripande mot två unga pojkar på centralen i Malmö.
- Filmen visar bland annat hur en kraftig ordningsvakt sitter ovanpå den minsta av pojkarna, enligt polisuppgifter bara nio år gammal, och dunkar pojkens huvud mot stengolvet.
- Pojken ser ut att inte få luft och försöker slita sig fri. Enligt ett vittne fångar filmen endast en liten del av den hårda behandlingen.
- En annan film, som publiceras på Facebook, visar hur pojken efter att ha handfängslats och dragits upp sparkar mot vakten.
- På sociala medier sprids felaktigt uppgiften om att Sydsvenskan klippt bort delar av filmen som talar till vaktens fördel. Rykten sprids om att pojkarna terroriserat passagerare på ett tåg, bitit en flicka, rånat en dam (se huvudartikel).
- Säkerhetschefen på Jernhusen för-svarar ingripandet med att pojkarna är ”efterlysta kriminella”.
- Pojkarna överlämnas till sociala jouren i Malmö och körs samma natt av polis till ett HVB-hem i södra Skåne.
- Vakterna stängs av. Polisinformatören Lars Förstell får massiv kritik när han påstår att det som syns i filmen inte är ett övergrepp. Polisen backar från utta-landet. När tolv privatpersoner anmäler vakten inleds en förundersökning.
- Medier i flera länder rapporterar om händelsen. Inrikesministern, barnminis-tern, BO, Rädda barnens generaldirek-tör reagerar starkt på filmen.
- På måndagen anmäls pojkarna som försvunna igen. Polisen uppger att de inte tänker söka aktivt, men backar efter proteststorm och skickar ett al-lanrop över radio med pojkarnas signa-lement.

När de försvann i måndags konsta-terade kommissarien som handlägger försvinnandet att de ”drog som en av-löning” och att pojkarna bara ”är ett par i högen av alla som är lysta”.

Det låter kallt och hjärtlöst, men är en ärlig beskrivning av hur det faktiskt brukar gå till. Sedan 2007 har tusen-tals ensamkommande barn och ung-domar försvunnit i Sverige, medan de varit myndigheternas ansvar. 1 252 av dem har aldrig återfunnits.

Många är upprörda. Hur kan ett barn bara försvinna i Sverige? Hur kan polisen säga att de inte letar ak-tivt?

Jag är inte lika förvånad. När jag och Katia Wagner gjorde research till bo-ken ”De förlorade barnen” upptäck-te vi snabbt att varken polisen, soci-altjänsten eller Migrationsverket tar frågan på allvar. Eller som en kom-missarie – som vägrade att leta efter en 14-årig somalisk flicka – uttryckte det:

”Man får hoppas att det går bra för dem, att de har hittat tillbaka hem igen och att de inte finns på någon plats där de inte borde finnas. Man

skulle kunna ligga på de här i flera år och förlänga efterlysningarna var tredje månad, men vad är skillnaden egentligen? Aktivt letar man ju inte efter dem.”

Vi bestämde oss för att spåra några av de försvunna. I ett gathörn i Oslo hittade vi 16-årige Ghazi som tvinga-des sälja droger, ständigt övervakad av en hårdför man som i utbyte gav honom tak över huvudet. Vi träffa-de Kardo som sålde sin egen kropp. Ali som i ett desperat försök att und-vika utvisning sydde ihop sin egen mun. Mohammed som bodde under en bro i London. Ahmad som hämta-des av polisen inne på en sluten psy-kiatrisk avdelning i Jönköping och dumpades i Rom där han snabbt blev en i mängden av afghanska gatubarn.

Hur kan vi bry oss så lite att vi låter det här ske? En förklaring är att det pågår en ständig avhumanisering av ensamkommande flyktingbarn. Den vanligaste, och i särklass allvarligaste, är den om att nio av tio ensamkom-mande barn ljuger om sin ålder. Det började med en artikel i en norsk tid-ning och spreds som en löpeld över Sverige. Påståendet dök upp i radio

Många är upprör-da. Hur kan ett barn bara försvin-na i Sve-rige? Hur kan poli-sen säga att de inte letar ak-tivt?

och tidningar och i Sveriges riksdag. Det var skrämmande lätt att slå hål på myten. Vi gick till ursprungskäl-lan, en odontologisk studie, och kun-de snabbt konstatera att siffrorna fel-tolkats.

Men konsekvenserna kvarstår. För när vi inte längre tror att det hand-lar om försvunna barn som behöver skydd, utan vuxna män som ljuger och manipulerar för att sko sig på den svenska välfärden, då påverkas allas vår empatiförmåga. Då ställer vi inte samma krav på myndigheterna att faktiskt leta efter dem.

Det är sant att majoriteten av de försvunna är killar mellan 15–17 år. De är lika sant att 90 barn under tolv år, försvunnit sedan 2012. Och att drygt 30 av dem var under sex år.

Det är alltså de som kallas för de skäggiga barnen och som titt som tätt beskylls för att våldta, stjäla och med sin blotta närvaro sänka huspri-ser och höja försäkringspremier i fina villaområden.

De få vi hittade berättade om över-grepp och strategier för att överleva. Om nioåringens bakgrund påminner

om deras, har också han växt upp i en värld där en insikt blivit mer värdefull än någon annan.

Att aldrig lita på vuxna.

Igår kom beskedet om att nioåring-en återfunnits i Danmark. Det låter kanske efterkløkt, men svenska myn-digheter har något att lära av det här fallet:

Den som söker han finner.

ANALYS

JENS MIKKELSEN
jens.mikkelsen@sydsvenskan.se